

Hogere voorziening ingesteld op 29 april 2013 door Bonvecchiati Srl tegen de beschikking van het Gerecht (Vierde kamer) van 20 februari 2013 in de gevoegde zaken T-278/00 tot en met T-280/00, T-282/00 tot en met T-286/00 en T-288/00 tot en met T-295/00, Albergo Quattro Fontane e.a./Commissie

(Zaak C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirante: Bonvecchiati Srl (vertegenwoordigers: A. Bianchini en F. Busetto, avvocati)

Andere partijen in de procedure: Comitato „Venezia vuole vivere”, Europese Commissie

Conclusies

- de bestreden beschikking van het Gerecht vernietigen;
- de in eerste aanleg geformuleerde vorderingen toewijzen en bijgevolg:
 - beschikking 2000/394/EG van de Europese Commissie van 25 november 1999 betreffende de steunmaatregelen ten behoeve van de ondernemingen op het grondgebied van Venetië en Chioggia zoals bedoeld in wetten nr. 30/1997 en nr. 206/1995 houdende verlagingen van sociale bijdragen, voor zover zinvol en voor zover in het belang van rekwirante, nietig verklaren;
 - subsidiair, diezelfde beschikking nietig verklaren voor zover daarin wordt gelast de verlagingen van de sociale bijdragen terug te vorderen en het bedrag van die terug te vorderen verlagingen te vermeerderen met rente over het in die beschikking in aanmerking genomen tijdvak;
- de Commissie verwijzen in de kosten van de beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter staving van de hogere voorziening worden negen middelen aangevoerd:

Eerste middel: onjuiste beoordeling in de beschikking, voor zover het Gerecht niet heeft geoordeeld dat de betrokken maatregelen de betreffende begunstigden geen enkel voordeel verstrekken gelet op de vergoedende aard ervan.

Tweede middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover de geschiktheid van die maatregelen om de mededinging en het intracommunautaire handelsverkeer ongunstig te beïnvloeden, niet werd uitgesloten of hoe dan ook niet werd beoordeeld.

Derde middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover het Gerecht heeft geoordeeld dat de uitzonderingen van

artikel 87, lid 2, sub b, EG (thans artikel 107, lid 2, sub b, VWEU) en artikel 87, lid 3, sub b, EG (thans artikel 107, lid 3, sub b, VWEU) niet van toepassing waren.

Vierde middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover het Gerecht heeft geoordeeld dat de uitzondering van artikel 87, lid 3, sub c, EG (thans artikel 107, lid 3, sub c, VWEU) niet van toepassing was.

Vijfde middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover het Gerecht heeft geoordeeld dat de uitzonderingen van artikel 87, lid 3, sub d en e, EG (thans artikel 107, lid 3, sub d en e, VWEU) niet van toepassing waren.

Zesde middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover het Gerecht heeft geoordeeld dat de uitzondering van artikel 86, lid 2, EG (thans artikel 106, lid 2, VWEU) niet van toepassing was.

Zevende middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover werd uitgesloten dat het bestaande steun betrof, zodat artikel 88, lid 3, EG (thans artikel 108, lid 3, VWEU) en artikel 15 van verordening nr. 659/1999 ⁽¹⁾ werden geschonden.

Achtste middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover de toepasselijkheid van artikel 14, lid 1, van verordening nr. 659/1999 met betrekking tot het bevel tot terugvordering werd uitgesloten.

Negende middel: onjuiste beoordeling in de beschikking voor zover de toepasselijkheid van artikel 14, lid 1, van verordening nr. 659/1999 met betrekking tot de toepassing van rente werd uitgesloten.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB L 83, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 29 april 2013 — Commerz Nederland NV, andere partij Havenbedrijf Rotterdam NV

(Zaak C-242/13)

(2013/C 207/38)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Commerz Nederland NV

Andere partij: Havenbedrijf Rotterdam NV

Prejudiciële vragen

1. Staat aan de — voor het aanmerken als staatssteun in de zin van de artikelen 107 en 108 VWEU vereiste — toerekening aan de overheid van een garantieverlening door een openbaar bedrijf noodzakelijkerwijs in de weg dat die garantie, zoals in het onderhavige geval, is verleend door de (enig) bestuurder van het openbaar bedrijf die daartoe weliswaar civielrechtelijk bevoegd is, maar die bestuurder eigenmachtig is opgetreden, de garantieverlening bewust geheim heeft gehouden en de statutaire voorschriften van het openbaar bedrijf heeft genegeerd door geen goedkeuring van de raad van commissarissen te vragen, en voorts aangenomen moet worden dat het desbetreffende overheidslichaam (in dit geval de Gemeente) de garantieverlening niet heeft gewild?
2. Indien de genoemde omstandigheden niet noodzakelijkerwijs aan toerekening aan de overheid in de weg staan, zijn die omstandigheden dan zonder belang voor beantwoording van de vraag of de garantieverlening aan de overheid kan worden toegerekend, of dient de rechter dan een afweging te maken in het licht van de overige aanwijzingen die voor of tegen toerekening aan de overheid pleiten?

Hogere voorziening ingesteld op 2 mei 2013 door Manutencoop Soc. coop., voorheen Manutencoop Soc. coop. arl en Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl tegen de beschikking van het Gerecht (Vierde kamer) van 20 februari 2013 in de gevoegde zaken T-278/00 tot en met T-280/00, T-282/00 tot en met T-286/00 en T-288/00 tot en met T-295/00, Albergo Quattro Fontane e.a./Commissie

(Zaak C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirantes: Manutencoop Soc. coop., voorheen Manutencoop Soc. coop. r.l. en Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. r.l. (vertegenwoordigers: A. Vianello, A. Bortoluzzi en A. Veronese, advocati)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Comitato „Venezia vuole vivere”

Conclusies

— de beschikking van het Gerecht (Vierde kamer) van 20 februari 2013 in de zaken T-280/00 en T-285/00, waarvan kennis is gegeven op 25 februari 2013, vernietigen en/of herzien;

— de Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter staving van de hogere voorziening worden twee middelen aangevoerd.

In de eerste plaats geeft het Gerecht in de bestreden beschikking blijk van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van de beginselen die het Hof in het arrest „Comitato Venezia vuole vivere” heeft geformuleerd op het punt van de verplichting dat beschikkingen van de Commissie op het gebied van staatssteun moeten worden gemotiveerd. In het bijzonder heeft het Gerecht zich niet gehouden aan de uitspraak van het Hof, waarin is vastgesteld dat de beschikking van de Commissie „zelf alle wezenlijke gegevens [moet] bevatten om door de nationale autoriteiten te kunnen worden uitgevoerd”. Hoewel die litigieuze beschikking niet de wezenlijke gegevens bevatte om door de nationale autoriteiten te kunnen worden uitgevoerd, heeft het Gerecht geen enkele tekortkoming geconstateerd in de door de Commissie voor de vaststelling van de litigieuze beschikking gevolgde methode, hetgeen een onjuiste rechtsopvatting oplevert.

In de tweede plaats geeft het Gerecht in de bestreden beschikking blijk van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van de beginselen die het Hof in het arrest „Comitato Venezia vuole vivere” heeft geformuleerd op het punt van de bewijslastverdeling wat de voorwaarden van artikel 107, lid 1, VWEU betreft. Op basis van de door het Hof geformuleerde beginselen staat het in het kader van de terugvordering aan de lidstaat — en dus niet aan de individuele begunstigde — om per geval te bewijzen dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 107, lid 1, VWEU. In casu heeft de Commissie in de litigieuze beschikking echter verzuimd de „modaliteiten” van een dergelijke controle te verduidelijken. Daar de Italiaanse Republiek dus niet over de wezenlijke gegevens beschikte om in het kader van de terugvordering te bewijzen dat de aan de begunstigten toegekende voordelen staatssteun vormden, heeft zij de bewijslast omgekeerd, door te eisen dat de individuele ondernemingen die de steun — in de vorm van een verlaging van de sociale bijdragen — hebben ontvangen, het bewijs leveren dat de betrokken voordelen de mededinging niet vervalsen en het handelsverkeer tussen de lidstaten niet ongunstig beïnvloeden. Wordt dit bewijs niet geleverd, dan wordt verondersteld dat het toegekende voordeel de mededinging kan vervalsen en het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kan beïnvloeden.

Beroep ingesteld op 7 mei 2013 — Europese Commissie tegen Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-252/13)

(2013/C 207/40)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: D. Martin en M. van Beek, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk der Nederlanden